

Primer premi - Maria Elena Fernández Lobete

52 primaveres

Estimada vida meva,

avui no és un dia qualsevol, avui et reconeixes solitària, descol·locada, amb aquella mena de vertigen que arriba quan tot allò que donaves per segur es trenca sense fer renou. Avui et costa expressar el que sents, però també sents que si no ho fas ara, quan? Aquest és el teu moment. El moment de mirar-te de veritat. El nostre moment.

Fa poc vas viure un trencament. Un d'aquells que no es veuen, però que es noten perquè fan mal fins als ossos. Un d'aquells que et fan aturar-te en sec i mirar la vida amb uns ulls nous, més cansats però més savis. Un d'aquells que et fan preguntar-te on ets, qui ets, què necessites.

I la veritat és que feia temps que anaves acumulant silencis. Els teus pares, ja majors, han dipositat la seva confiança en la teva germana. I encara que entens que cada un és lliure de fer el que vol, dins teu es va obrir una ferida antiga: la sensació de no pertànyer del tot, de ser sempre una mica a part. Aquella sensació que explica tants sentiments que no sàbies d'on venien. Aquella sensació que et feia preguntar-te per què, de vegades, et senties invisible.

Els teus fills, ara adolescents, ja no et necessiten com abans. I el que fa més mal és que no s'adonen que tu sí els necessites a ells. Que encara cerques la seva mirada, la seva veu, la seva presència. Que encara ets aquella mare que espera, que pensa, que estima amb una intensitat que no s'acaba. I en aquest distanciament natural, però dolorós, has descobert un buit que no sàbies com omplir.

I el teu home... El seu aspecte descuidat, la manca de detalls, la seva manera de passar per la vida sense mirar-te de veritat, t'han anat apagant. No és que no t'estimi, però ho fa a la seva manera, ... com sempre ha estat. I tu, que sempre

has estat sensible, que sempre has necessitat gestos, paraules, presència, t'has anat fent petita al seu costat. Fins que un dia et vas mirar i gairebé no et vas reconèixer.

I llavors ha arribat la veritat, clara i contundent: ha arribat el moment en què només et tens a tu. I quasi no et coneixes.

Aquesta revelació, ben cert, no ve per fer mal, sinó per despertar-te. Et necessites. T'has de recuperar. T'has de re-conèixer. T'has de tornar a mirar amb els ulls amb què miraries una amiga estimada que ho està passant malament. Perquè, malgrat tot, dins teu hi ha llum. Ets una persona sensible, amb esperança, amb pors i desitjos. Ets orgullosa, però sobretot, ets bona persona. I tot això no t'ho pot treure ningú.

El buit interior que sempre has sentit, aquesta mena de forat que t'ha empès a una eterna recerca per transformar la teva vida ara comences a entendre que no era un enemic, sinó un senyal. Un crit silenciós que et deia: escolta't, mira't, torna a tu i omple el teu cor.

I en aquest tornar a tu, fas un repàs de la teva vida. Has estat filla, intentant encaixar en un món que no sempre t'ha entès. Has estat mare, intentant donant-ho tot, fins i tot el que no tenies. Has estat esposa, sostenint més del que podies, esperant gestos que no arribaven. Has estat germana, buscant un lloc que no sempre ha estat teu. Has estat amiga, sempre disponible, sempre generosa. Has estat ciutadana del món, intentant fer-ho bé, intentant ser útil, ... intentant ser llum.

I també has estat una dona que ha patit. Has perdut gent estimada pel camí. Has sentit el dolor profund de les absències incondicionals que no es poden omplir. Has viscut moments que t'han doblegat, que t'han fet dubtar, que t'han fet por, però també has estat una dona que ha estimat, que ha lluitat, que ha crescut, que ha après i que ha resistit.

I ara, en aquest racó íntim i amb la música que m'inspira, decideixo escriure't i

començar una nova etapa. Una etapa en la que tu siguis la protagonista de la teva pròpia vida. On et convidis a sortir, a caminar, a respirar. On et regalis temps, espai i tendresa. On et tractis amb la mateixa cura amb què has tractat els altres. Ara, me'n vaig d'aquest racó amb el cor més ple, sento que una part de mi es transforma.

M'agradaria tenir més cites amb tu. Vull mirar-te amb paciència. Vull celebrar cada alegria,. Vull recuperar-te. Vull re-conèixer-te. Vull estimar-te. I crec que puc.

Gràcies estimada anima per aquest despertar. Gràcies per mostrar-me que encara hi ets, que encara hi ha camí, que encara hi ha esperança. perquè aquest camí d'amor propi tot just comença. I perquè, per primera vegada en molt de temps respirant i sentint, tenim ganes de caminar-lo.

Amb un afecte profund i esperança renovada ,et desitjo que no t'aturis en aquest nou enamorament, i que continuem tractant-nos amb amor.

Amb tota la tendresa que m'ha costat mig segle aprendre,

Jo i el meu cor

Segon premi - Alexandra Peinado Miguel

Areku Book

Dicen que el amor suele comenzar con una mirada.
Para mí, fue un gesto.

Tal vez eso te parezca extraño, pero así funciona mi forma de estar en el mundo. Hay personas que sienten primero y entienden después. Yo entiendo primero... y sólo mucho más tarde descubro que aquello que he estado estudiando con tanta atención tiene un nombre mucho más simple: Amor.

Durante mucho tiempo pensé que lo que sentía por ti era simplemente curiosidad. Me fijaba en la manera en que inclinabas la cabeza cuando escuchabas a alguien con atención. En cómo tus manos se movían al hablar, como si también quisieran participar en la conversación. Incluso memoricé el ritmo de tus pasos cuando caminabas por el pasillo.

No era algo que hiciera a propósito. Mi mente guarda detalles igual que otros guardan fotografías.

Al principio creí que todo aquello era solo parte de mi forma de observar el mundo. Yo siempre he sido así. Mientras otros ven una escena, yo veo patrones. Mientras otros escuchan palabras, yo escucho tonos, pausas, silencios.

Pero contigo ocurrió algo que nunca antes me había pasado, los patrones empezaron a importar.

Tu risa cambió la forma en que recordaba los días. Tus palabras se quedaban dando vueltas en mi cabeza mucho después de que la conversación terminara. Y cuando no estabas cerca, el mundo parecía un poco más ruidoso, como si alguien hubiera quitado una pieza importante de una máquina que normalmente funciona bien.

Durante mucho tiempo no entendí qué estaba ocurriendo.

Las películas hacen que el amor parezca fácil de reconocer: música, miradas intensas, grandes declaraciones. Pero en mi caso fue más parecido a resolver un problema matemático muy lento. Una suma de pequeños detalles que, un día, finalmente dieron resultado: Tú.

Y cuando comprendí eso, apareció el miedo.

Porque decir lo que siento es como caminar sin mapa por un territorio desconocido. Las emociones son lugares difíciles para mí. A veces no sé muy bien cómo explicarlas o en qué orden colocarlas dentro de una frase.

Pero sí sé algo con certeza, sé que cuando hablas, quiero escucharte, sé que cuando ocurre algo bueno, siento una alegría muy real. Y sé que cuando imagino el futuro, tu presencia aparece allí de forma natural, como si siempre hubiera estado destinada a ese lugar.

Tal vez esta carta no sea la confesión perfecta. Probablemente otras personas sabrían elegir palabras más bonitas, más fluidas, más seguras. Yo solo puedo ofrecerte sinceridad.

Soy una persona que observa mucho el mundo porque a veces no lo entiende del todo. Pero hay algo que sí he logrado entender con claridad: lo que siento por ti es real, profundo y extraordinariamente importante para mí.

No espero que esta carta cambie tu vida. Ni siquiera sé si cambiará la mía, pero necesitaba decírtelo. Porque durante mucho tiempo pensé que mis sentimientos eran demasiado complicados para existir fuera de mi cabeza y hoy he decidido que merecen respirar en el mundo, aunque sea en forma de tinta sobre un papel.

Así que aquí está mi verdad, sencilla y sin adornos: Me gustas.

No como en las historias ruidosas de las películas.

Me gustas de la manera tranquila y persistente en la que algunas estrellas permanecen en el cielo aunque nadie esté mirándolas.

Y si después de leer esto decides que mi lugar sigue siendo solo el de alguien que observa desde la distancia, lo entenderé. Las personas no son ecuaciones que deban resolverse.

Pero si por casualidad alguna de estas palabras encuentra un pequeño espacio en tu corazón... entonces tal vez esta carta haya logrado algo hermoso.

Con toda la valentía que me ha costado reunir,

Areku Book

Tercer premi - Mercè Homar Mas

Estimada Jane,

Ha passat molt de temps des de la meva darrera carta i m'agradaria dir que m'he consagrat com a escriptora, però em temo que això encara no ha passat i no tothom pot tenir la teva claredat ni la teva crítica social emmascarada en una novel·la romàntica i divertida.

Les coses no han estat fàcils i, des del meu darrer èxit, ja fa cinc anys, m'ha costat tornar a situar-me. No sé si tu mai vas tenir aquest tipus de problemes a l'hora d'escriure, però això no m'ha mantingut allunyada dels llibres, ja que, com sempre, he estat una lectora voraç.

Diuen que quan arribes a casa al vespre no hi ha ningú que t'abraci, que et doni consol, però no és cert. Les meves novel·les m'acullen. I em transporten a altres mons. No importa quin llibre esculli, sempre és una nova aventura, una nova vida. Puc escalar els Cims Borrascosos al costat de Heathcliff o puc anar a Thornfield amb el señor Rochester. Sempre hi ha una aventura per viure i sempre hi ha un moment per recordar.

Els llibres m'han portat tot el que de bo m'ha passat a la vida. Potser l'amor que sent per ells no em sigui retornat en la mesura que jo esperava. Potser no soc com tu. Potser no puc escriure obres tan versàtils i tan perdurables en el temps, encara que continuï havent-hi gent que les classifiqui com a literatura de tacetes. No passa res, perquè, al final, és entre paraules on la gent es troba.

I, igual que la meva estimada Emma i Knightley, també vaig trobar l'estabilitat i l'amor al costat d'un amic de tota la vida. Mai no vaig pensar que això arribaria a passar, però en aquell moment no podia deixar de pensar en com potser un dels dos, igual que Knightley, havia estat esperant el moment oportú perquè això succeís.

Què seria la vida sense els teus llibres, Jane? En ells ens vas ensenyar a ser filla, germana, amiga i amant. I què és la vida, si no això?

Igual que la senyora Bennet, la meva mare és un caos de bogeria i insistència i tot el temps em demana quan em casaré; tampoc no deixa en pau les meves germanes. I el meu pare, com sempre, igual que el senyor Bennet, ens mira des de la distància dient que la nostra mare és impossible i que només vol una mica de tranquil·litat.

I què és la vida sense aquests vaivens, sense aquestes amigues com la senyoreta Lucas que es casen només per poder sobreviure en un món on la dona encara està reivindicant el seu lloc? O aquelles altres que donen una oportunitat rere l'altra a homes que no les mereixen, com la nostra Anne Elliot? Tu ja ens vas ensenyar tot això. També em vas ensenyar que l'amor que perdura és el de les germanes. La meva germana és el bàcul que em sosté en aquest món de desassossec i decepcions. Sempre puc contar amb ella.

Intent reflectir una mica de la teva saviesa a les meves novel·les. Intent obrir-me camí en un món on les paraules moren i on ja ningú no vol escoltar-les. Un món que sembla ja oblidat. Tants anys reclamant poder escriure, poder tenir la nostra veu. I ara que per fi començam a tenir-la, ningú no vol escoltar-nos perquè no som ràpides ni immediates. No som una pantalla, ni un vídeo, ni una noia ballant i dient alguna cosa, perquè la nostra atenció ja no dura més de trenta segons.

Però, tot i així, no vull pintar-t'ho tot com una cosa desoladora. Encara queden persones, encara queden llocs, encara queden biblioteques. Encara hi ha llibres per a aquells que de debò són somiadors.

Encara queden paraules d'alè per a aquells que imaginam, per a aquells que criticam, per a aquells que reivindicam. La lectura m'ha portat la vida; m'ha portat l'escapada de la rutina, l'amor, els amics i sobretot m'ha ajudat a

entendre'm a mi mateixa i a aquells que m'envolten.

No puc viure sense llibres. És una passió que pocs entenen, però aquells que arriben a comprendre-la són persones amb una altra visió, amb un altre anhel, amb un altre batec al cor.

Per això escric, estimada Jane: per dir-li al món que aquí som, que aquí estam; que potser som pocs, encara que suficients; que potser la nostra veu és només un murmur, però que perdura en el temps.

Potser jo no aconseguiré perdurar, potser no aconseguiré fer-me sentir, però continuaré intentant-ho, perquè, tal com tu em vas ensenyar, no puc viure sense l'essència del que soc, i jo soc escriptora.

Gràcies, Jane, pel teu llegat, per la teva saviesa, per lluitar per un futur que tu no arribaries a veure però que heretarien les teves congèneres.

Espero poder tornar a escriure't aviat.

Sempre teva.

Una escriptora.

Primer accésit - Vanesa Mesas Infantes

NADA FÁCIL

A. Fitzgerald

Dicen que el amor hay que decirlo en voz alta. Que si no se nombra, se pierde. Que las palabras son las que sostienen lo que sentimos. Yo nunca he sido de decir mucho. ¿Crees que eso significa que quise menos?

Siempre he escuchado que el amor cambia con los años. Que al principio es impulso y después costumbre. Que deja de sentirse igual. Yo no sé en qué momento dejó de ser una elección y pasó a ser simplemente mi manera de vivir.

Nunca fui fácil. Eso lo sabes mejor que nadie. Siempre tenía algo que reprochar: la sal, la hora, la televisión si no funcionaba o si las cosas no salían como yo quería. Me gustaba tener razón, aunque no la tuviera. Tú decías que era imposible razonar conmigo, que siempre estaba igual, que era demasiado fácil hacerme enfadar. Y aun así, te quedaste. Supongo que el amor es eso.

No éramos de grandes gestos. No hacían falta. Bastaba con saber que, al final del día, estaríamos en la misma mesa. Incluso después de discutir. Había días en los que no nos hablábamos en toda la tarde. Yo me sentaba en el sillón, tú en la cocina. Y, sin embargo, al llegar la noche, siempre me preguntabas si quería cenar.

A veces me quedo más rato del necesario en el sillón. La televisión sigue encendida aunque no la esté mirando. La cocina está en silencio. Y nadie pregunta nada. Tampoco discuto. Ya no tengo con quién hacerlo. Así que cojo el abrigo, las llaves del coche y salgo. No debería conducir, nuestros hijos me lo han prohibido, pero es la única manera. Media hora después, estoy contigo. Me siento un rato. Te cuento que el pan está más caro, que las gallinas han vuelto a poner muchos huevos, que la vecina de la finca de al lado ha pintado la fachada y que a veces viene a verme. Coloco nuevas flores y tiro las que ya se han puesto mustias. Me quedo mirando tu nombre en la piedra. Esa maldita fecha. 6

de junio de 2019. A veces pienso en si algún día alguien leerá la mía.

¿Te acuerdas de los lirios blancos que tanto te gustaban? Se me murieron el mes pasado. No supe cuánto regarlos. Tú decías que las plantas sienten cuando las miran. Yo los miré, María, pero parece que no fue suficiente. Como tantas otras cosas. Descuida. El trébol de cuatro hojas que te regalaron tus nietos favoritos ha sobrevivido.

¿Sabes? La semana pasada se murió mi hermano. Fui al tanatorio. No pude soportar estar más de media hora. Ahora ya solo quedo yo. Nunca he sido de hablar mucho. Pensaba que con estar era suficiente. Que decir las cosas en voz alta las volvía más serias de lo que ya eran. Estuve a punto de contarles mis miedos a nuestra nieta y nuestra nuera. Por primera vez en mucho tiempo, noté cómo mis ojos se empañaban y las palabras brotaban por salir. Sin embargo, ahí se quedaron. No pude hacerlo. Supongo que por eso te estoy escribiendo esta carta. Contigo siempre fue más fácil. Aunque **nada es fácil**.

No sé si allá donde estés se escuchan estas cosas. Si puedes verme cuando me quedo dormido en el sillón. Si te ríes cuando me olvido las gafas encima de la cabeza. Ojalá sí. Ojalá sigas teniendo esa paciencia tuya infinita. No te preocupes. Como. Me abrigo. Tomo las pastillas. Hago todo lo que tú me dirías que hiciera.

Mañana volveré a llevarte flores. No diré mucho. Nunca he sabido hacerlo. Pero me quedaré un rato más.

Tal vez, quedarse no es lo mismo que amar.

Puede que debí decírtelo en voz alta.

Pero ya me conoces.

Segon accèssit - Núria de Febrer

Tota la vida al davant

Pseudònim: **Josefina**

Estimada Carla,

Avui he trobat una fotografia que feia anys que no veia. Estava amagada dins el folre d'un dels àlbums que em vaig quedar, reservada potser perquè aparegués just un dia com avui. I ho dic així perquè avui, Carla, hauríem complert trenta anys de matrimoni.

És la fotografia del nostre viatge de noces. A un hotel del Carib, recordes? El fotògraf ens la va fer a l'hora daurada, quan la llum converteix en or tot allò que no ho és. A la imatge hi sortim abraçat, joves, amb aquell somriure ingenu dels qui creuen que el món els pertany.

Els teus cabells brillen i jo et mir amb una confiança absoluta, la que diu que el futur és terra promesa que t'espera amb les portes obertes. El Sergi de la fotografia encara tenia tota la vida al davant. No sabia res dels camins que vindrien, ni dels errors, ni dels silencis que poden créixer dins una casa sense que ningú els vegi.

Record perfectament aquells dies. Parlàvem de tot amb una seguretat que ara em fa somriure: que tindríem dos fills, que construiríem una família, que seríem feliços i que res no podria separar-nos. Érem tan joves i tan segurs de nosaltres mateixos!

I, malgrat tot, avui pens que aquella seguretat també era una forma d'amor. Amb els anys m'he demanat moltes vegades què ens va passar. Si va ser el cansament, la rutina o el desgast lent de la vida quan la feina, els fills i les preocupacions ho ocupen tot. O que simplement vam deixar, a poc a poc, de mirar-nos als ulls amb la intensitat dels inicis. El que sí que sé cert és que et

vaig estimar. I que, d'alguna manera que encara em costa explicar, també t'he continuat estimant després.

Hi va haver altres dones, és clar. Alguna encisadora, d'altra molt generosa, i en tots els casos persones que mereixien un home amb el cor més lliure, perquè cap va ocupar mai el lloc profund que tu havies deixat. Segurament ho van veure als meus ulls quan coincidíem amb tu per alguna activitat dels al·lots, o potser, en el to de la meua veu quan sorties a la conversa.

Amb el temps he entès moltes coses que abans no sabia veure. La meua por, la meua inseguretad, aquella necessitat absurda de retenir el que ja començava a escapar-se. Ara sé que no et vaig saber estimar bé i que el meu amor possessiu et va acabar fent mal.

I malgrat tot, Carla, quan pens en els nostres anys junts, el primer que em ve al cap no són les discussions ni la darrera etapa plegats. El que em ve és la vida que vam compartir: els riures dels nostres fills corrent per la casa, els viatges, els diumenges que llavors semblaven insignificants i que ara entenc que eren, en realitat, la felicitat.

Podria ser que la resposta a totes les preguntes que ens hem fet, que almenys m'he fet jo durant anys, l'han trobat els nostres fills.

Fa un temps, un comentari de l'Àlex em va deixar pensatiu. Estàvem desparant taula després d'un dinar familiar i amb tota naturalitat va dir:

—Pare, la mare i tu sou molt diferents. Trob que no encaixàveu gaire.

Durant anys jo havia sentit el divorci com una derrota, com un fracàs vital. Vaig comprendre que per a ell no era això. Era simplement una part de la vida. Uns dies més tard, en Rafel, xerrant del viatge que férem tots junts a la neu pocs mesos abans de la separació, i amb aquell somriure tranquil que té, em va dir:

—Pare, t'has fixat que estàs millor ara que fa uns anys? I que la mare també ho està? A mi em sembla que, en el fons, us va fer un favor

separant-vos.

Un favor. La paraula em va quedar ressonant dins el cap durant dies. I potser tenen raó. Que separar-nos també va ser una manera de salvar el millor de nosaltres dos. De deixar intacte, en algun racó de la memòria, el temps en què encara érem dues persones joves abraçades sota una llum daurada a un hotel del Carib.

Aquest matí, quan jo tenia la imatge a les mans tal com una postal, en Rafel ha entrat al menjador i m'ha demanat qui eren els de la fotografia. En respondre-li que era una captura del viatge de nocés al Carib, m'ha pres la imatge amb curiositat i l'ha observat uns segons.

—És una foto preciosa —ha dit—. Estau molt bé. Sou com dues ànimes felices, segures... amb tota la vida al davant.

Quan ha sortit de la sala, m'he quedat una bona estona reflexiu amb la fotografia a les mans.

Dos enamorats joves en el seu viatge de nocés.

Dues ànimes felices. Segures. Amb...tota... la vida... al davant...

He tornat a deixar la imatge allà on l'havia trobat. Qui sap si passaran altres vint anys abans de tornar-la a mirar. Quan això passi, encara veurem la resplendor de dos joves abraçats sota la llum de l'hora daurada.

3r accèssit - Maria Rosa Ballester Coll

MARO

Divendres. 20:30 h de l'horabaixa.

Em fic al llit amb la nostra filla de dinou mesos, com tantes altres nits. L'abraç i inspir profundament en el seu caperrí, com si necessités omplir tot el cos d'aquest amor que sent per ella. M'envaeix aquell aroma dolç que desprenen els seus cabells quan acaba de banyar-se. Està inquieta. Es mou sobre el meu cos cercant el seu lloc fins que, com sempre, m'aixeca la camiseta del pijama.

Acompanya el gest amb un petit rugit de lleó que atrapa la seva presa i, amb la seguretat de qui sap exactament on trobar calma, s'enganxa al meu mugró. A poc a poc el seu cos es relaxa entre els meus braços.

Aquest horabaixa, tu i jo, hem discutit. En realitat, no ha estat una discussió. Només algunes respostes més seques del que volíem, mirades que han durat un segon més del necessari, silencis incòmodes que cap dels dos hem sabut rompre.

Hem quedat a les nou al nostre sofà per acabar aquella pel·lícula que vam començar fa ja uns quants dies, en el fons, desitjant tornar a retrobar-nos.

Mir el rellotge. Les 20:57.

La nostra filla encara està desperta. La seva respiració encara és irregular. Sent que fa més de mitja hora que estem així. Pens que deus estar al sofà, intentant no fer renou, mirant de tant en tant cap a la porta de l'habitació.

Esperant.

Esperant-nos.

Passen els minuts i finalment not com la seva respiració es torna lenta i profunda. El seu cosset es relaxa completament. Està adormida.

Podria aixecar-me.

Hauria de fer-ho.

Però el cansament pesa massa aquest vespre. La setmana ha estat llarga. El cos em batega amb aquell esgotament que no se'n va dormint només una nit.

Pens que he d'avisar-te. Dir-te que no podré arribar a la nostra cita. Però tanc els ulls només un moment... i el món es torna més lent.

El so llunyà de les cigales comença a envoltar-ho tot.

El sol m'escalfa la pell. El balanceig del mar mou el meu cos amb una lentitud gairebé hipnòtica. Estic estirada damunt el nostre paddle surf, flotant. El cel és d'un blau net i l'aigua té aquell turquesa brillant que sembla guardar tots els estius feliços a dins. Obr la bossa estanca amb cura i trec la petita gelera. La beguda és ben fresca. Just el que necessitava.

Llavors sent un pessigolleig al peu.

Aguait i et veig a baix de l'aigua, emergint del teu capbussó amb aquell somriure teu que sempre sembla sorprendre's del món i aquells ulls verds mig aclucats buscant-me entre els raigs del sol.

És dissabte al matí i, com tantes altres vegades, hem remat fins a aquell racó amagat de l'illa, on el renou sembla quedar lluny. Gairebé no hi ha ningú. Només nosaltres, el mar i, a la llunyania, un vaixell de fusta suspès sobre l'aigua.

Surts de l'aigua i puges al paddle, explicant-me amb entusiasme el que has vist sota la superfície. Et brillen els ulls. Sent tendresa veient-te feliç amb una cosa tan senzilla. En aquell instant tot està en calma. Tot encaixa.

T'abraç. Ens quedem immòbils, en silenci. Noto com el teu cos està fred per l'aigua i l'embat aixeca un calfred suau sobre els meus braços. M'agrada aquesta sensació. M'agrada que siguis aquí.

Dius que tens gana. Riem. Traiem els tàpers de ciurons amb trempó i ens acostem fins a unes roques on l'ombra dibuixa petits refugis sobre la pedra calenta. Mengem a poc a poc, mirant el mar, parlant de qualsevol cosa... o de res. I pens, sense dir-ho en veu alta, en la sort improbable que va ser trobar-te.

El so d'una porta obrint-se lentament romp aquella calma i les cigales s'esvaeixen.

Torn a l'habitació. La llum és tènue. Sé que ets tu i que saps que no ha estat fàcil adormir la. Saps que aquesta setmana ha estat pesada per tots dos.

Et tombes darrere meu. El teu cos cerca el meu amb cura, com si no volguessis despertar me, tot i que saps que continuu mig desperta. M'abrades amb el braç. Jo cerc la teva mà i l'estreny amb força. Amb aquest gest intent dir moltes coses que avui no hem tingut temps de parlar. Com que em saben greu les paraules maldestres d'aquest horabaixa. Que et trob a faltar fins i tot quan som dins la mateixa casa. Que estic esgotada, però que continuu aquí, amb tu.

Tu respons estrenyent els meus dits i fent-me un petó al cap. No dius res. Només et quedes abraçat, acariciant-me els cabells, sabent que aquest gest converteix el meu cansament en refugi.

Pens que, mentre et senti a prop, la nostra història no necessita explicar-se amb grans moments, sinó amb tots aquests instants petits que, sense fer soroll, ens sostenen.

I enmig del cansament, els canvis de bolquers, les rutines i els silencis, continuu sentint que soc exactament on vull ser.

On sempre torn.

Amb tu.